

FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

LA SETMANA SANTA EN FLAIXOS

BENEDICCIONS MALEÏDES

Publiquem un article del P. José I. González Faus, sj. sobre un tema que ha despertat polèmica en què ens ofereix pistes d'interpretació. La reflexió de l'autor, però, va molt més enllà. Aquest article va ser publicat a la plataforma Religión digital, el passat 18 de març.

Sembla que això que anomenem «nominalisme» no és només un defecte de l'escolàstica decadent, sinó un perill de la raó humana quan prefereix condemnar en comptes de comprendre. Un exemple d'aquest nominalisme el tenim avui en la disputa sobre les benediccions a parelles homosexuals, digna d'ocupar alguna seqüència en aquella pel·lícula (*La Vía Làctea*) de Buñuel.

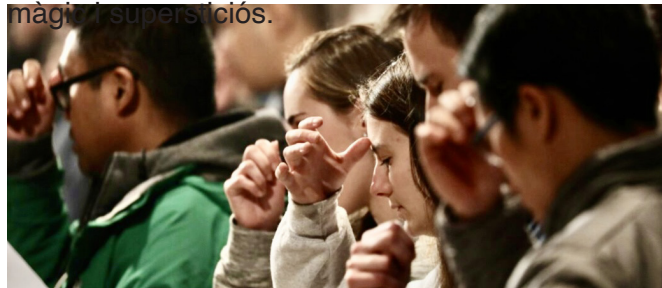
Fixem-nos en les reaccions: d'una banda no falten algunes «eminències» cardenalícies i algunes «excel·lències» episcopals (sortosament poques) que ratllen aquesta decisió d'herètica (?) i contrària a l'evangeli. Amb això suggereixen que Francesc queda automàticament destituït, segons l'ensenyament clàssic sobre el papa heretge. Llàstima que la teologia clàssica no es plantegés la qüestió de què passa amb un cardenal heretge: si queda també automàticament destituït, o no...

Per l'altre banda no falten les queixes d'algun dels afectats: «tan poc ens mereixem?». I amb aquests voldria dialogar una mica més.

Benvolgut germà: la benedicció no és un premi ni alguna cosa que pugui merèixer-se. La benedicció divina és simplement un regal. Amb aquesta forma teva d'argumentar, ja deformes el problema perquè sembla que el que es busca no és el do de Déu sinó el reconeixement dels homes.

- Aclarit això, fem un experiment: suposem que algú em porta un rosari o alguna imatge nova, demanant-me que els hi beneeixi. Jo, amb les meves mans a l'esquena, em limito a fer una pregària més o menys com aquesta: «que el favor de Déu davall sobre teu perquè puguis difondre la seva pau» (o una cosa així). És gairebé segur que em diran: «però... no m'ho beneeix?».

Suposem, a l'inrevés, que em porten aquell objecte a beneir i faig sobre ell el senyal de la creu, sense cap pregària o paraula més. Ho retorno i l'amo em donarà les gràcies sense demanar res més. Facin la prova que jo ja la vaig fer. I això mostra que tot el valor de la benedicció ho hem posat en aquest senyal de la creu que hem convertit en un gest màgic i supersticiós.

- I com que aquest gest el fem en altres moments de la nostra vida litúrgica, potser convé explicar-lo una mica més.

Discussions

Quan en la celebració eucarística ens anuncien la proclamació de l'evangeli, tots responem senyant-nos. He vist alguna discussió sobre si això s'ha de fer amb un sol senyal de la creu (que em sembla el més lògic), o amb aquelles tres creus clàssiques al davant, boca i pit. Una altra discussió tan absurda com aquella de l'escolàstica sobre el sexe dels àngels: perquè el que volem expressar en respondre amb aquest senyal de la creu és que la bona notícia que ens proclamaran inclou sempre la creu. També, quan ens senyem «en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit» estem volent donar a entendre que aquesta fe en el Déu «comunitari» és la que possibilita que puguem creure en un Déu crucificat. Una vegada el teòleg protestant *J. Moltmann* lloava això com una cosa molt valuosa de la pietat catòlica. I nosaltres a la lluna.

Aclarit això tornem al nostre punt de partida. Que es pugui fer el gest de la creu sobre parelles homosexuals, o divorciats que s'han tornat a casar, no té cap significat sacramental ni «presacramental». Perquè la benedicció del capellà no és allò formal del sagrament del matrimoni, ja que no és el capellà el que els casa

sinó ells els que es casen. És solament com un avís que aquella unió feliç, signe de l'amor total entre Crist i l'Església (cfr. Ef 5,29), no deixarà d'estar marcada per la creu de Crist. I en el cas de les unions no sacramentals, és com dir-los a més: el Senyor no us abandona i us beneeix, perquè voleu comprometre-us a viure les vostres vides buscant la major conformitat amb la Seva Voluntat.

L'únic que hi ha de nou en això, és que en donar aquesta altra benedicció l'Església reconeix que pot haver-hi casos excepcionals en què ella no coneix totalment la voluntat de Déu, perquè no té accés a tots els factors històrics o genètics que han portat a aquella situació. I els qui no acceptin això i pensin que, sense cap classe de matisos o distincions, tota unió homosexual és pecaminosa, abans d'excomunicar al papa podrien pensar que, potser, aquella benedicció serveix «perquè es converteixin»...(..)

I si després d'això reflexionem una mica més, acabarem veient que tot el que s'ha dit ja estava implícit en les repetides i solemnes declaracions del Vaticà II, de l'anomenat «Catecisme de l'Església» o del cardenal *Newman*, de que la consciència recta (subratllant aquesta paraula) és el criteri últim i decisiu per a l'acció moral i per a conèixer quina és la voluntat de Déu.

A mode d'apèndix

Aclarit l'anterior, permetim un últim advertiment o consell fratern per a germans homosexuals: no pretengueu justificar la vostra situació amb falsos arguments fonamentalistes. Això no ajuda.

Una cosa (molt veritable) és que «Déu em vol així com sóc», i una altra que Déu m'ha fet així.

Tampoc és correcte aplicar aquí la frase de Gènesi («Deu veié que tot el que havia fet era molt bo»): perquè aquest mode d'argumentar desconeix l'anomenada autonomia de la creació: Déu no «fa» com un artesà o un demiürg, «fabricant» les coses. Déu fa fent que les coses es facin (ja he comentat altres vegades la inspirada intuïció que batega en el fet que la Bíblia reservi per a l'acció de Déu un verb hebreu -barah- diferent del que usa per a les accions humanes). I aquest mode d'obrar suposa un marge d'autonomia o indeterminació en les coses creades, on ja hi jau, de manera obscurament primordial, la qual cosa després serà la llibertat humana.

Fiar-se plenament de Déu no significa conèixer exhaustivament tots els seus passos (com Josep tampoc coneixia tots els passos de Maria quan es fiava d'ella, malgrat el seu embaràs ja evident). I argüir per a coses veritables amb arguments falsos, fa mal a la causa que vols defensar i porta a un fonamentalisme (per exemple en la lectura de la Bíblia) com el que avui floreix en moltes sectes «evangèliques» nord-americanes.

Anem en compte, doncs. I millor que deixem en pau aquest tema i que tornem allí on és segur que trobarem a Déu: «vaig tenir gana i Em va donar menjar, estava nu i Em va vestir, malalt i Em va visitar, captiu i Em va alliberar»...Perquè tots estarem d'acord que, més important que el que uns quants milers puguin tenir relacions sexuals al seu gust, és que molts milions puguin menjar alguna cosa, i tenir algun sostre i algun treball, encara que no siguin del seu gust. I aquesta altra tragèdia és la que no volem resoldre.

PD. Després d'escrit l'anterior ha sorgit la ruptura de l'Església copta amb la catòlica per aquest assumpte. Ho sento molt perquè, a més, bona part de les raons per a trencar no són «religioses», sinó culturals. Valdria la pena que, malgrat la ruptura, es creés una comissió lenta i pacífica de diàleg. Sense oblidar que quinze segles (!) després de la separació monofisita, totes dues Esglésies van reconèixer que en el fons volien dir el mateix, però van ser diferències lingüístiques i culturals les que llavors els van impedir entendre's.

LLUMINETA DE PASQUA

Acabada la Missa d'un quart d'una vam rifar les mones. Els números que van sortir, van ser el 55 i el 23. L'una li va tocar a la Mercè Bigas, i l'altre a la Rosa Mas.

El salpàs es manté a Tona

Catalunya Religió Dc. 3/04/2024

El diari digital *Catalunya religió* ha publicat un article del periodista garriguenc Víctor Rodríguez sobre el salpàs a la nostra parròquia. En saber que a Tona i Malla és dels pocs llocs on es manté aquesta benedicció pasqual de les cases, ens va demanar si podia ser-hi. El dia que va venir, fèiem el salpàs al Prat de la Barroca. D'aquí en va sorgir el petit reportatge que podeu trobar a: <https://www.catalunyareligio.cat/ca/salpas-es-mante-tona>

La col·lecta dels dies Sants i de Pasqua, va ser de 266,10€.

Amb la llumineta de les mones es van recollir 264€
La col·lecta del divendres Sant pels Sants llocs de Terra Santa, va ser de 143,18€

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Dilluns, a tres quarts de NOU del matí, **rés de laudes**, i a les NOU, **Celebració dels Dons pre-santificats**.

Dimarts, dimecres i divendres, a tres quarts de-NOU del matí, **rés de laudes**, i a les NOU, **Missa del temps de Pasqua**.

El dijous, a 2/4 de CINC de la tarda, **Adoració eucarística**, i a les SIS, **Missa del temps de Pasqua**.

Dissabte dia 16,
A les SET del vespre, **Missa de vigília**, a la capella fonda.

Diumenge dia 17,
Diumenge III de Pasqua.

A les DEU del matí, **Missa matinal**. A 1/4 d'UNA del migdia, **Missa solemne**, a la capella fonda.

EXÈQUIES

El dilluns de Pasqua, dia 1 d'abril, a les deu del matí, vam celebrar la Missa exequial de la Sandra García Quintanilla de 44 anys. La Sandra havia nascut a Vic i vivia a Tona. Va morir a la Residència Els Munts de Sant Boi de Lluçanes, havent rebut la Santa Unció.

Que participi en el convit nupcial de la Pasqua eterna.

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 7, a les deu del matí, pels esposos Joaquim Vilella Fabré i Anita Buxaderas Pujol i per en Bernat Noguera Vilella. **A 1/4 d'una del migdia**, per en Carlos Terricabras, i per la Fina Pujol Jordana en el 4art aniversari.

Dimarts dia 9, pels difunts de la parròquia.

Dimecres dia 10, en acció de gràcies.

Dijous dia 11, pels esposos Josep Molist i M. Antònia Rifà.

Divendres dia 12, per l'Anna Moré i difunts de la família.

Dissabte dia 13, per l'Eva Corominas Pujol.

Diumenge dia 14, a les deu del matí, per en Pere Rovira Molist. **A 1/4 d'una del migdia**, pel poble.